

-*-

SENTÈNCIA 08-03 DE 16 DE MAIG DE 2003

Ponent: M.I. Sra. CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: Que el Tribunal de Corts va dictar sentència en data 6 de setembre de 2002, amb la següent part dispositiva: "Fallem que hem de condemnar i condemnem Xavier R.P., com autor responsable del delictes major de lesions per imprudència, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a una amonestació privada i al pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil, es condemna Xavier R.P. a pagar la suma de 21.263,80 Euros en reparació del perjudici sofert per Anthony D. i la de 3.505,30 Euros als esposos Jean Noël D. i Nadia A. en reparació del perjudici sofert per aquests."

II.- RESULTANT: Que la sentència es recolza en els següents fets que declara provats: "el 9 de febrer de 1997, en el marc de l'estada organitzada per l'empresa francesa de vacances AROEVEN, Anthony D., nascut l'11 de setembre de 1984, s'iniciava a l'estació d'esquí de Soldeu-El Tarter a la pràctica del surf en companyia d'altres joves d'entre 12 i 15 anys d'edat, vigilats per Virgil D., titulat a França del diploma nacional d'aptituds per les funcions d'animador, anomenat BAFA.

Durant les primeres hores del matí, el grup efectuava tres baixades per una pista de categoria verda.

Vers les 12 hores, baixava per primera vegada per la pista anomenada "Esquirol Nou" de categoria blava i que aquell dia disposava de neu dura, pista que era freqüentada com de costum per nombrosos esquiadors i surfistes i especialment per principiants.

Mentre que els altres membres del grup s'havien parat al costat de la protecció que separava aquesta pista de la que estava reservada a la competició, per esperar Anthony D. que s'havia quedat una mica retardat, aquest darrer fou colpit per una esquiadora i caigué a terra a una quinzena de metres després del canvi de pendent lleugerament accentuat degut a la configuració natural del

terreny, que molestava la visibilitat dels usuaris de la pista que la baixaven, sense que hi hagués senyalització.

Començava a aixecar-se per tal de reintegrar-se al grup quan fou colpit molt violentament per l'acusat Xavier R.P., nascut el dia 1 de desembre de 1969, de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals, esquiador de molt bon nivell que baixava per aquest indret la pista en línia recta i a gran velocitat per tal d'efectuar un salt per raó del canvi de rasant.

Per la violència del xoc, Anthony D. fou projectat a uns 5 o 6 metres i quedà inconscient.

Fou evacuat pels serveis de socors que intervingueren ràpidament, en helicòpter vers l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell a Andorra la Vella, des d'on degut a la gravetat del seu estat fou traslladat a l'hospital de Purpan a Toulouse (França).

Les seves lesions necessitaren un temps de curació d'un any i 9 dies segons l'informe mèdic final del Dr. Joan Carles VIDAL VIDAL que posava de relleu una IPP de 10,5 % i qualificava el pretium doloris de moderat a mitjà (3,5/7) i el perjudici estètic lleu (2/7)."

III.- RESULTANT: Que contra l'esmentada sentència s'interposa recurs d'apel·lació per la Lletrada Elisabet RAMENTOL PUIGGALÍ, en defensa de Xavier R.P. la qual demana l'absolució del seu representat basant-se en la següent argumentació:

- La sentència recorreguda considera que la causa de l'accident és la velocitat excessiva del processat, mentre que aquesta resideix en la presència de l'infant, sota el canvi de rasant que el tapava als ulls del esquiador.

- L'article 6 de les "Regles de conducta de l'esquiador de descens i de l'snowboarder de la Federació Internacional d'Esquí "prohibeix l'estacionament en les pistes, en els passatges rectes o sense visibilitat". Doncs la causa generadora de l'accident és la imprudència comesa per Anthony D. i pel seu monitor Virgil D., que no ha vetllat pel respecte de les regles esmentades.

- La presència de l'infant, parat en aquell lloc on els esquiadors que baixaven la pista no el podien veure, ha constituït un obstacle imprevisible i inevitable.

- No s'ha pogut provar una velocitat excessiva per part de Xavier R.P. i no se li pot reprotxar de no haver reduït la velocitat per raó d'un obstacle que s'escapava de la seva vista.

- La condemna de Xavier R.P. no hauria d'estar motivada per la preocupació d'assegurar la indemnització de

la víctima i d'altra part, l'empresa AROEVEN, organitzadora del sejour d'esquí, era titular d'una assegurança.

IV.- RESULTANT: Que el Ministeri fiscal s'adhereix al recurs, i sol·licita l'absolució de Xavier R.P. Adoptant l'argumentació del recurrent afegint-hi les observacions següents:

- La noció de velocitat és relativa, i la relació de casualitat entre la velocitat de l'esquiador i la realització de l'accident no ha estat establerta, tenint en compte l'excel·lent nivell de Xavier R.P., i de l'actitud imprevisible de la víctima que s'havia posat de genolls sortint del camp de visió del processat en el moment en què arribava.

- La nimietat de la pena pronunciada porta a creure que el Tribunal de Corts, ha tingut més en compte la preocupació d'assegurar la indemnització de la víctima, abans que la de sancionar una greu imprudència o una temeritat en la conducta del processat.

V.- RESULTANT: Que la defensa de Jean Noël D., Nadia A. i Anthony D. s'oposa al recurs, sol·licitant la confirmació de la sentència apel·lada.

Objecta que la velocitat excessiva de Xavier R.P. ha estat provada tan per les declaracions del propi processat, com les de Juan Francisco M., monitor d'esquí, i les del jove Gaël M..

Sosté que les "regles de conducta de l'esquiador de descens i del snowboarder de la F.I.S.", presentades en el sumari en el marc del recurs d'apel·lació, han de ser apartades del mateix en aplicació del principi de contradicció.

Posa de relleu que l'art. 34.1 de la Llei relativa a les estacions d'esquí publicada el 9 de novembre de 2000, imposa als esquiadors adaptar la velocitat a les seves aptituds, a les condicions generals de les pistes, a la visibilitat i a l'afluència, estimant que Xavier R.P. ha infringit aquest text.

Fa valer que no es pot reprotxar cap imprudència a Anthony D., el qual no es va parar voluntàriament en el lloc de la col·lisió, sinó que havia caigut després d'haver estat colpit per un altre esquiador.

Segons ell, el processat, que coneixia el canvi de rasant, i sabia que molts esquiadors debutants utilitzaven la pista blava, va cometre una imprudència al no moderar la seva velocitat.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que els textos legislatius, reglamentaris o les decisions de jurisprudència, públics i coneguts de tots escapen al principi de la inadmissió de les proves aportades per primera vegada en apel·lació sense l'autorització de la jurisdicció de segon grau requerida segons les formes i terminis previstos pels articles 199 i següents del Codi de Procediment Penal.

No hi ha lloc, en virtut d'aquest principi, d'apartar dels debats, les "Regles de conducta de l'esquiador i de l'snowboarder" editades en el curs de l'any 2002 per la F.I.S., dels quals es preval el recurrent.

L'art. 2 d'aquestes Regles que preveuen que "tot esquiador i snowboarder ha de descendir vigilant i adaptar la seva velocitat i el seu comportament a les seves capacitats personals així com a les condicions generals del terreny,... i a la densitat de la circulació," són a comparar a l'art. 34-1, de la llei del 9 de novembre de 2000 relativa a les estacions d'esquí i les obligacions dels esquiadors, invocada pels recorreguts, que edicte en matèria de velocitat, una obligació molt semblant.

Aquestes regles, que s'assemblen a l'obligació imposada als conductors per el Codi de la Circulació, constitueixen l'aplicació d'imperatius de prudència lògica i elementals a l'imposar a les persones practicants d'activitats potencialment perilloses, d'adaptar la seva velocitat en funció dels obstacles, no solament visibles, sinó també normalment previsibles.

II.- CONSIDERANT: Que està establert i no contestat que Xavier R.P., esquiador veterà baixava en el moment de l'accident, una pista d'esquí, classificada en categoria blava, però comportant un canvi de rasant lleugerament accentuat, però no senyalitzat, degut a la configuració natural del terreny, que molestava la visibilitat dels usuaris de la pista que la baixaven; Que el processat, d'una part, tenia necessàriament consciència de l'existència d'aquest desnivell i de l'absència de visibilitat sobre una part de la pista situada més avall, d'altra part, raonablement havia de preveure, la presència, en una pista d'aquest nivell de dificultat, d'esquiadors experimentats susceptibles de caure; Que aquests elements haurien hagut de conduir-lo a moderar la seva velocitat a l'arribar a proximitat del lloc de l'accident.

III.- CONSIDERANT: Que, tot el contrari, se'n desprèn de les declaracions de Gaël M., Virgil D. i Juan

Francisco M., testimonis dels fets, que el processat baixava a gran velocitat, en línia recta, i havia efectuat un salt en el canvi de rasant, colpint violentament el cap d'Anthony D. que començava a aixecar-se, projectant-lo a uns cinc metres. Que la gran velocitat de Xavier R.P. està aleshores establerta tan pels testimonis com per la violència de l'impacte objectivament constatat.

IV.- CONSIDERANT: Que no es pot rellevar cap falta per part de la víctima Anthony D. el qual no s'havia aturat voluntàriament en aquest lloc relativament perillós, sinó que havia caigut després d'haver estat topat per un altre esquiador, i intentava aixecar-se.

V.- CONSIDERANT: Que en aquestes condicions la responsabilitat de l'accident recau en Xavier R.P. que ha comès una falta d'imprudència al no moderar la seva velocitat per raó de l'obstacle previsible, que no va poder evitar malgrat la seva experiència d'esquiador veterà.

VI.- CONSIDERANT: Que, en conseqüència la sentència recorreguda ha de ser confirmada, amb la imposició de les costes processals al recurrent.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per Xavier R.P., i pel Ministeri Fiscal.

2.- Confirmar la Sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 6 de setembre de 2002 en la causa 130-1/98.

3.- Condemnar el recurrent al pagament de les despeses processals causades pel recurs.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.